

BEBEKLERİN/ÇOCUKLARIN VAFTİZ EDİLMESİ TANRI'nın ANTLAŞMASI'na [ve Kutsal Kitap'a] DAYANAN BİR ZORUNLULUKTUR.

Kaynakça: Dr. Bruce McDowell, Christian Baptism –The Sign and Seal of God's Covenant Promise– Reform Semineri Notu-2013

1-) Mesih'in yaptığı iş aracılığıyla Tanrı'nın sureti, O'nun yüceliğini yansıtmamız için içimizde yenilenir. Hem Adem'in ve hem de bizlerin yerine getiremediğimiz *işler antlaşması*, Baba'nın yapması için gönderdiği Oğul'un kusursuz bir şekilde yapmasıyla yerine geldi (Yuhanna 5:36; 17:4).

Böylece Mesih'in iyi işleri sanki bize aitmiş gibi kabul edilir, çünkü O bizi Baba'nın önünde savunur ve imanla Mesih'in doğruluğunu alırız. Tanrı'nın isteği, suların denizi doldurduğu gibi; dünyanın da her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan kendisine tapınanlarla dolmasıdır (İşaya 11:9; Habakuk 2:14; Vahiy 5:9).

Tanrı'nın yenilenen suretini taşıyanların yani imanlı ailelerin çocuklarına, Tanrı'nın antlaşmasının işaretini uygularız, zira onlar kutsaldırlar (I.Korintliler 7:14). Vaftizde çocukların ve bebeklerin de Tanrı'nın antlaşma topluluğunun yani görünür kilisenin parçası oldukları gösterilir (Matta 19:14; Elçilerin İşleri 2:39). Hristiyan anne babalar ve kilise olarak bu çocukları Rab'bin terbiyesinde ve talimatında büyütürüz, öyle ki Tanrı'nın onlar için önceden hazırladığı iyi işlerle Tanrı'ya yücelik getirsinler (Matta 5:16; Efesliler 2:10; 6:4).

2-) Her antlaşmaya eşlik eden bir işaret vardır. Eski Antlaşma'da imanlılara ve çocuklarına bir kereliğine uygulanan sünnet işareti günahattan temizlenmenin kanlı bir simgesiydi. Yeni Antlaşma işareti de günahattan temizlenmeyi tasvir ederek imanlılara ve çocuklarına bir kereliğine uygulanır (Elçilerin İşleri 2:39); ama şimdi Mesih'in kurbanı sayesinde artık kansız biçimdedir.

Benzer biçimde Fısh, imanla beslenmenin kanlı bir simgesi olarak çoğunlukla yetişkin imanlılar içindi (Çıkış 12:3-17, 43). Yeni Antlaşma'da buna karşılık gelen Rab'bin Sofrası artık kansız bir biçimde imanla beslenmeye işaret ederek çoğunlukla yetişkin imanlılara sunulur (I.Korintliler 5:7; 11:23-29).

Sünnet, sonsuz anlamını Mesih'te bulan bir işaretti, bu nedenle artık ihtiyaç kalmamıştır. O bizim sünnetimizdir, çünkü günah kaydımızı kesti, bedelini ödeyerek iptal etti ve aklanmamızı [*Tanrı'yla barışmamızı*] sağladı.

Vaftiz, sünnet edilmiş temiz bir yüreği gösteren Yeni Antlaşma işaretidir. Vaftiz, Mesih'in bizim için kefaretiler sunarak tamamladığı antlaşma işini tasdik eder. Vaftiz, sonsuz olan antlaşması aracılığıyla Tanrı'nın biricik kurtuluş planının bir parçasıdır. Nuh, İbrahim ve Musa'da görülen antlaşma biçimleriyle karşılaştırıldığında bu aşikardır. Bu benzerliklerden her biri Yeni Antlaşma'da da doğrulanır.

Bu yüzden iman eden ailelerin Yeni Antlaşma içinde ev halkı olarak –tıpkı iman ettiği zaman İbrahim ve ev halkının aynı antlaşma işaretini alması gibi– vaftiz olduklarını görürüz.

3-) Tanrı İbrahim'i putperestlikten kurtarıp (Yeşu 24:2) onunla ve soyundan gelenlerle sonsuz bir antlaşma yaptı. Tanrı İbrahim'le, onun soyundan olan Mesih aracılığıyla (Galatyalılar 3:16) bütün ulusları kutsayacağı bir antlaşma yaptı.

Böylece Tanrı'nın başlangıçtaki planı, yani Tanrı'ya yüceltmek için O'nun suretine sahip insanların yeryüzünü doldurması planı gerçekleşecekti (Tekvin 1:26-28). İbrahim imanı sayesinde Tanrı tarafından aklandı (Tekvin 15:6) ve Tanrı'ya itaat ederek biricik oğlunu kurban sunmak gibi işlerle bunu kanıtladı (Yakup 2:21-22).

Tanrı'nın vaadine iman eden İbrahim, bugün bile iman edenlerin ruhsal babası haline geldi. Tanrı'nın onunla ve ev halkıyla kestiği antlaşmanın işareti sünnetti. İbrahim Tanrı'nın ailesinin ruhsal temsilcisiydi –iman atasıydı. Böylece en gencinden yaşlısına kadar, İbrahim'in evindeki tüm erkekler imanlı olup olmadığına bakılmadan sünnet edildi. İmanlı olmayabilecek çocuklar ve köleler, evin reisinin yetkisi altında oldukları için aynı antlaşma işaretini alıyordu.

Çünkü Tanrı'nın babalara vaat ettiği ve buyurduğu ne varsa tüm ev halkı için geçerli olması, Kutsal Yazılar boyunca gördüğümüz bir ilkedir.

Tanrı, kendi halkını sadece seçip çağırmakla kalmadı; ama onlara Tanrı'nın halkı olduklarını gösteren bir işaret de verdi. Onlar imanlı bir hayatla O'nun suretini yansıtmaya, uluslar arasında O'nun yüceliğini ilan etmeye ve tüm halklar için bir kutsama olmaya çağırıldılar. Tanrı'nın halkı olarak, RAB'in yolunu tutarak, doğru ve adil olanı yaparak ve bunu çocuklarımıza öğreterek Tanrı'nın vaatlerini tamamına erdiririz (Tekvin 18:19).

Sünnetin yerini alan vaftiz de bu yüzden imanlı ailelerin bütün ev halkına uygulanır.

4- Kutsal Yazılar, sünnet uygulamasında İbrahim'le yapılan antlaşmayla ve vaftiz arasında benzerlik kurar. İbrahim'le yapılan antlaşma, Tanrı'nın üzerlerinde hüküm süreceği sonsuz bir antlaşmaydı. Sünnet işaretinin kalıcı doğası, Tanrı'nın kendi halkına olan sevgisinin değişmez ve sonsuz olduğuna işaret ederek bunu doğrular.

Sünnet, sekiz günlük her Yahudi erkek çocuğa uygulanan, Tanrı'nın antlaşma halkına dahil olmasının bir işaretiydi. Sünnet, Tanrı'nın kutsal halkından günahın kesilip atılmasını temsil eder. Yani bir kan sunusu ile gerçekleşen sünnet, günahlarımızın sadece Mesih'in başaracağı bir işle kesilip atılmasına işaret eder. Tanrı sünneti, İbrahim ve soyundan gelenler için antlaşmanın işareti haline getirdi (Tekvin 17:10-13).

Bu işaret ile Tanrı, onların Tanrısı olacağına ve onlara sonsuz bir miras vereceğine ilişkin vaatlerini İbrahim'e ve soyundan gelenlerin tümüne verdi. Sünnet ile işaretlenmiş olan halk, Tanrı'nın verdiği bu vaatlere iman ile sarılmaya davet edilmiştir ve bu işaret Tanrı'nın vaatlerinin kuşaklar boyunca sarsılmazlığına işaret ediyordu. Pavlus *"imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı"* (Romalılar 4:11) diyerek sünnetin önemini açıklar. Hristiyanlar ise bugün Mesih imanı sayesinde İbrahim'in ruhsal oğullarıdır (Galatyalılar 3:7-9).

Sünnetle ilişkili ruhsal vaatler sadece İbrahim ve onun bedensel soyuna değil, İbrahim'le aynı imana sahip olan tüm uluslardan insanlar içindi (Mezmun 87:4; İşaya 44:3, 5; Yoel 2:28). Bu vaatler bu yüzden bizlere ve çocuklarımıza dek uzanır (Elçilerin İşleri 2:39).

Öyleyse Yeni Antlaşma altındaki imanlı aileler de çocuklarını vaftiz ile aynı vadin altına getirir.

5- Eski Antlaşma'daki sünnet işaretini Yeni Antlaşma'nın vaftiz işaretiyle birleştiren anahtar metin, Mesih'in diriliş gücüne iman yoluyla hayatlarımızı nasıl dönüştürdüğünü tanımlayan Pavlus'un açıklamasıdır. O dönemde bazı Yahudiler kişinin kurtulması için önce sünnet olması gerektiğini söylüyordu. Ancak bu Hristiyanlar putperest bir geçmişten gelmişlerdi ve bu yüzden bebekliklerinde sünnet edilmemişlerdi. Şimdi Kolose'deki yeni imanlılara gerçek Hristiyanlar olmaları ve ruhsal doluluğun daha yüksek bir boyutuna erişmeleri için sünnet olmaları gerektiği söyleniyordu.

Pavlus ise sünnetimizin günahlı benlikten soyunmak suretiyle, Mesih tarafından yapıldığına dikkat çeker. Sünnet iç varlığımızda gerçekleşir. Bu yüzden genç imanlılara yönelik olarak ayet şöyle yazmıştır:

Koloseliler 2:11 Ayrıca Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedenini benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz.

12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden dirilten Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

13 Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı.

John Sartell şöyle açıklar: Dışsal olarak sünnet edilmemiş olmalarına rağmen, Pavlus onların "elle yapılmayan sünnetten" geçtiklerini tasdik etti. Diğer bir deyişle, onlarınki simgesel bir sünnettir. Nasıl? Bunu ne zaman tecrübe ettiler? Vaftiz oldukları zaman. Pavlus gerçekte şöyle demek istiyordu: "Sizi kurtuluşunuzun bir işareti olarak vaftiz ettiğimi anlamıyor musunuz? Bu nedenle sünnet olmaya ihtiyacınız yok."

Tüm insanların yüreklerinde ruhsal bir sünnete ihtiyacı vardır (Tesniye 30:6). Koloseliler 2:13'te Pavlus günahlar içinde ölü olmayı sünnetsizlikle eş tutmaktadır. Mesih'teki yeni yaşam, günahlı benlikten soyunmak demek olan ruhsal sünnet dahilinde gelir.

Yeni Antlaşma'da bu, 'vaftizde Mesih'le birlikte ölmek, gömülmek ve Tanrı'nın gücüne iman ederek dirilmek' şeklinde ifade edilir (Koloseliler 2:11-12).

Sünnet ile kesilip atılan deri, günahın ortadan kalkmasını simgeler; ve yine bu kesilip atılma, kefareti için kan akıtılması (Mesih'in çarmıhta sunduğu kurban) demek olan sünnet işareti, Mesih'in bizim suçumuzu üzerine alarak sünnet edildiği ve bizim için öldüğü zaman tamamlandı. Ölümünde, gömülüşünde ve dirilişinde Mesih'le ruhsal olarak birleşmemiz, İbrahim'le yapılan sonsuz antlaşma için yeni bir antlaşma işaretini başlatır (Tekvin 17:7). Bu durum, sünnetin yerini vaftizin aldığını ve sünnetin kurtuluş işareti olarak yürürlükten kalktığını belli eder.

Bütün Yahudiler'in çocukları sünnet edildiği gibi, bu yüzden de Mesih imanlılarının çocukları da vaftiz edilmelidir. Onlar Tanrı'nın antlaşma ailesi içindedirler.

6-) Tanrı'nın vaftizimizle bağlantılı olarak kesin vaadi, bize büyük umut ve güvence vermektedir.

Pentikost Günü'nde Elçi Petrus kalabalıklara şöyle seslendi: "Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız. Bu vaat sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'bin çağıracağı herkes için geçerlidir" (Elçilerin İşleri 2:38-39).

Burada vaftizin, günahların bağışını ve Kutsal Ruh'u almayı temsil ettiğini görmekteyiz. Tanrı'nın bu bereketleri verme vaadinin, sadece oradaki dinleyiciler için değil antlaşmaya bağlı çocuklar ve 'uzakta' yaşayan diğer uluslar için de geçerliydi.

Böylece çocuklarımızın 'vaat çocukları' olduğuna gösteren Tanrısal işaretin vaftiz olduğu açık olduğuna göre; bebeklerin vaftiz olması, Tanrı'nın Antlaşması'nın [Eski Ahit ve Yeni Ahit bütünlüğünde] bir gereği olarak vardır.

7-) Eğer bebek vaftizi olmuşsak, imanımızdan önce Tanrı bize vaftiz yoluyla vaadini verir. Ama onu imanla kabul ettiğimiz zaman, vaftiz bizim için bir kutsama halini alır.

Aynı şekilde “*Yüreginizi RAB’be adayın*” dediği zaman (Tesniye 10:16; Yeremya 4:4), Tanrı’nın verdiği vaadi İsrailiiler’in imanla kabul etmeleri gerekiyordu. “*Tanrı’nın vaadi gerçektir, güvenilirdir. Ama bu vaadin meyvesinin yüreklerimizde kök salması için imanla ve vaftizimize dayanarak yaşamalıyız.*” Daha sonra da [*imanla*] vaftizimize Tanrı’nın bize olan sevgisinin bir taahhüdü olarak bakarız.

Benzer şekilde bütün İsraili erkek çocuklar gibi, İshak ve İbrahim’in ev halkına mensup diğer çocuklar da imana sahip olmalarından önce sünnet oldular. İbrahim sünnet işaretini imanla akladıktan ve antlaşma vaatlerini aldıktan sonra aldı (Romalılar 4:9-12). Ne var ki, İsmail antlaşma işaretini on üç yaşında almasına rağmen (Tekvin 17:23, 25) yine de imanı olduğunu asla belirtmedi. Aksine Tanrı’nın vaadini reddetti, antlaşma halkını terk etti ve bir Mısırlı’yla evlendi (Tekvin 21:9, 14, 21).

Aynı şekilde İsrail halkının çoğu sünnet edilmiş oldukları halde çölde imansızlıkları yüzünden öldüler.

Yine pek çok gencin veya yetişkin bireylerin “*iman ikrarı*” yaparak vaftiz olduklarını, ama sonradan imandan düşüp dünya gibi yaşadıklarını görmekteyiz. Yani büyükken vaftiz olmak, bir şeyleri garanti altına almıyor.

Bu yüzden “önce iman, sonra vaftiz” düşüncesiyle bebeklerin/çocukların vaftiz edilmesine karşı çıkmanın Kutsal Kitap’a dayalı bir tutarlılığı yoktur.

8-) Sünnet edilmiş Yahudi çocuklarının Tanrı’nın halkı olan antlaşma topluluğunun bir parçası sayılması gibi, Antlaşma kiliselerinde vaftiz edilmiş çocuklar da kilisenin –*Tanrı’nın ev halkının*- bir parçası sayılırlar.

Bebekken vaftiz edilmiş bir kimse yetişkin bir yaşa geldiğinde, eğer anne babalarının imanını reddedip günahlı bir hayat sürerek vaftiz edildikleri antlaşmayı çiğnerlerse, aklanmışlıklarını –*kurtulmuşluklarını*- kaybetmiş gibi düşünülmesi yanlıştır; çünkü böyleleri asla imanla aklanmamışlardır.

Mesih’in ölümü, amaçları bakımından boşa çıkmaz, çünkü gerçek imanlılar sona kadar dayandıkları için kurtulmuşlardır (Yuhanna 6:37, 39, 51; 10:28, 29; Romalılar 8:29-39).

Görünür kilise içerisinde her zaman imanlı olmayan bir kesim bulunacaktır (Matta 7:15-27; 13:24-30, 36-43). Ne var ki, imanlı bir ailede büyüyen, Rab’bin öğüdünün ve terbiyesinin tüm iyilikleriyle beslenen bir çocuğun hayatı ve tanıklığı aksini gösterene dek, kişisel bir imana geldiği varsayılabilir. Tanrı’nın vaadinin çocuklarımız için geçerli olduğu teminatına sahibiz (Elçilerin İşleri 2:39).

Çocuklarımızı da Tanrı’nın ev halkının bir üyesi kabul ettiğimiz için, vaftiz ile onları Tanrı’nın kutsal antlaşmasının, Tanrı’nın kutsal vaatlerinin ve bereketlerinin altına getiririz.

9-) Bebek/Çocuk vaftizini savunanlar ve sadece yetişkinlerin vaftiz edilmesini savunanlar arasındaki görüş farkına bakın:

Sadece yetişkinleri vaftiz edenler, vaftizi “*kişinin gerçekten tövbe ettiği ve Mesih’in adıyla onun için yapılanı kişinin gerçekten kabul ettiği*” varsayımına dayanırlar –zaten vaftizi daha güçlü bir şeye dayandıramazlar. Bu durumda vaftiz, bir kimsenin topluluk içinde yaptığı iman ikrarının belirsiz kanıtına dayandırılmış olur.

Bebekleri vaftiz edenler ise “*sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab’bin çağıracağı herkes için geçerli*” diyen (Elçilerin İşleri 2:39) vaade dayanarak vaftiz ederler.

Vaftizi insanın sözüne veya insan varsayımına dayanarak yapmak ile Vaftizi Tanrı’nın antlaşmasal vaadine dayandırarak yapmak arasındaki fark böyledir.

Bir kimsenin vaftize kabul edilmesi, insanın yaşadığı deneyimle ilgili ifadesine mi yoksa Tanrı'nın yapacağı şeye dair verdiği vaade mi bağlıdır? Tanrı'nın Sözü kesindir ve Tanrı vaadine sadıktır; ancak insanlar değişir, kuşkuya düşer ve bazen geçmişte ikrar ettiği bir şeyi sonradan inkâr ederler.

Açıktır ki, sünnet İbrahim'e ve soyundan gelenlere antlaşmanın bir işareti olarak verildi –ve sünnet iman aracılığıyla gelen doğruluğun mührü olarak verildi (Romalılar 4:11).

Aynı şekilde vaftiz de Mesih'le olan antlaşma birliğimizin ve imanla gelen Kutsal Ruh mührünün bir işareti olarak bize verilmiştir. Sünnet nasıl ki öz itibarıyla iman barındırmasa bile, erkek bebeklere imanın bir işareti olarak uygulandıysa, biz de vaftizi erkek ve kız bebeklere Yeni Antlaşma işareti olarak uygulamaktayız (Galatyalılar 3:27-28).

Bu yüzden bebek de olsa ev halkımızda birini Tanrı'nın bu sakramentinden mahrum edemeyiz.

10-) Sadece yetişkin kimselerin vaftiz edilmesini savunanlar, bir bebeğin günahattan temizlendiğinin işareti olarak tövbe ve iman ikrarını nasıl yapabileceğini sorarlar. Ama bu soru vaftizin anlamı üzerine hatalı bir anlayışa dayanır.

Her ne kadar Yahya'nın vaftizi tövbeyi ifade etmiş olsa da (Matta 3:2, 6, 8, 11), Hristiyan vaftizi tövbenin ya da bizim yaptıklarımızın işareti olmayıp (*yani Hristiyan vaftizi insanın yaptığı bir işe dayanmayıp*) bize armağan olarak verilen imana (Yuhanna 1:13; 4:10; Efesliler 2:8-9); ve Tanrı'nın Mesih aracılığıyla bizim için yaptıklarıyla ilgili vaadine dayanır. Bunlar bize Kutsal Ruh tarafından uygulanır.

Bu yüzden Yahya kendi vaftizini İsa'nın vaftiziyle karşılaştırır: *"Ben sizi tövbe için suyla vaftiz ediyorum... O sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek"* (Matta 3:11). Vaftizci Yahya kendi vaftizinden daha yüce olan bir vaftizin ön habercisi olduğunu bu şekilde ifade etmiştir.

Eğer antlaşma teolojisini bilmeden vaftize bakarsak, vaftizi "tövbe sakramenti" zannetmeye başlarız. Oysa vaftiz bir "LÜTUF SAKRAMENTİ" olarak verilmiştir.

Bu yüzden Tanrı'nın sadece yetişkinlere değil, bebeklere de olan lütfekar ilgisinden dolayı çocuklarımızı/bebeklerimizi kiliseye vaftiz edilmek üzere getiririz.

11-) Çocukların/bebeklerin vaftizinin gerekçesi olarak başlıca beş sebep sunulabilir:

1- Antlaşma Teolojisi: Kutsal Kitap'ın başından sonuna Tanrı'nın bir lütf antlaşması yoluyla halkı ile ilişki kurduğunu görüyoruz. Antlaşma teolojisi, bunu dikkate alacak biçimde Kutsal Kitap'ı yorumlamak için en tutarlı çerçevedir.

2- Lütf Antlaşması'nın Devamlılığı: Kutsal Kitap hem Eski Antlaşma'da hem de Yeni Antlaşma'da kurtuluş için yalnızca tek bir yol bulunduğunu öğretir. Eski Antlaşma'da kısmen örtülü olmakla birlikte, bu yol günahlar için kendisini feda etmiş olan Mesih'e iman etmektir.

3- Tanrı Halkının Devamlılığı: Hem Eski Antlaşma'da hem de Yeni Antlaşma'da yalnızca bir lütf antlaşması olduğu için, tüm Kutsal Kitap boyunca yalnızca bir Tanrı halkı (kilise) vardır. Çünkü tek bir Mesih vardır.

4- Antlaşma İşaretlerinin Devamlılığı: Eski Antlaşma'daki antlaşma işareti sünnet olduğuna göre, Yeni Antlaşma'daki antlaşma işareti vaftizdir.

5-) Ev Halklarının Devamlılığı: Tanrı kurtuluş antlaşmasını sadece bireylerle yapmaz; ama Tanrı tüm ev halkını kurtuluşa dahil eder.

Bebek/çocuk vaftizi için Kutsal Kitap'a dayalı bir gerekçe, ancak Tanrı'nın, halkıyla yaptığı antlaşmaları anlayarak bulunabilir; vaftiz de bir antlaşma işaretidir.

Öyleyse bebekleri/çocukları Tanrı'nın antlaşmasının işareti ve mührü altına getirmekten neden kaçınalım ki?

12-) Lütuf Antlaşmasının Bir İşareti Olarak Vaftiz

Kutsal Yazılar'da vaftiz ve sünnet işaretleri arasındaki benzerliğe işaret eden en açık bağlantı Pavlus'un Koloseliler'e Mektubu'nda bulunmaktadır.

Koloseliler 2:11 Ayrıca Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedenim benliğimden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz.

12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden dirilten Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

Tıpkı sünnetin İsrail halkı için olduğu gibi, vaftiz de, Tanrı'nın halkıyla yaptığı antlaşmanın bir işareti olarak işlev görür. Tanrı İbrahim'le yaptığı antlaşmayı ona ve soyundan gelenlere dışsal bir işaret olarak sünneti vererek onayladı ve böylece onların Tanrısı olduğunu bildirdi. Sünnetin anlamıyla ilgili çeşitli referanslara baktığımızda John Sartelle'nin şöyle yazdığını görüyoruz:

Vaftizin sünneti tamamlaması garip değildir. Yeni Antlaşma'da öğretilen her doktrinin kökeni Eski Antlaşma'ya dayanır. Ancak en değerlisi Tanrı'nın halkına eski günlerde verdiği bir bereketi Yeni Antlaşmada alıkoymamasıdır. Çocuklarımızı vaftiz ettirirken İshak'ı sünnet ettiren İbrahim'in izinden yürüyoruz.

Bu yüzden Tanrı'nın ev halkı içinde doğan her birey bebekken vaftiz edilir.

13-) Musa'nın ölümünün ardından İsrail halkını Vaat Edilmiş Ülke'ye götüren Yeşu şöyle dedi, *"Ben ve ev halkım RAB'be kulluk edeceğiz"* (Yeşu 24:15). Yeşu ailesi adına ruhsal sorumluluğu ve önderliği eline aldı. Onlara Tanrı'yı sevmeyi ve O'na hizmet etmeyi öğretti. Çünkü çocukları da Tanrı'nın antlaşma halkının bir parçasıydı. Çocukların sünnet edilmeleri, anne babalarının imanını temsil ediyordu. Tanrı'nın antlaşma topluluğunun parçası olduklarının bir işaretiydi ve dışsal bereketlere ortaklardı.

Çocuklarımızı vaftiz etmek üzere sunmamız, yapacaklarımızın sözünü verme meselesi değil, Tanrı'nın antlaşma ilişkisi aracılığıyla çocuğumuz için hâlihazırda ne yaptığını belirtme meselesidir. Pavlus, anne babasından yalnız bir tanesinin imanlı olduğu bazı çocuklardan söz ederken bunu gösterir. *"Çünkü iman etmemiş koca karısı aracılığıyla, iman etmemiş kadın da imanlı kocası aracılığıyla kutsanır. Yoksa çocuklarınız murdar olurdu. Ama şimdi kutsaldırlar"* (1.Korintliler 7:14).

Burada *"kutsal"* olarak çevrilen sözcük Yeni Antlaşma'da genellikle imanlı yetişkinler, yani *"kutsallar"* için kullanılan sözcükle aynıdır. Bu yüzden, bu çocukların da vaftiz edildiği sonucunu çıkarabiliriz.

Çocukları vaftiz işaretini almaya çağıran anne babalar değil, Tanrı'dır. Vaftizde Tanrı şöyle der: *"Bu çocuk benim."* Vaftiz, Tanrı'nın çocuk için hâlihazırda yaptığı şeyi temsil eder. Dünyadan ayrılmışlar ve görünür kiliseye dahil olmuşlardır.

Hristiyan anne babalar olarak çocuklarımız için dua etmeli ve onları “*Rab'bin terbiye ve öğüdüyle büyütmeliyiz*” (Tesniye 6:6-7; Mezmur 78:4-6; Efesliler 6:4). Ama Mesih'e iman edeceklerine dair elimizde bir garanti yoktur. Aynı şey çocuklarını sünnet ettiren İsraili anne babalar için de geçerliydi.

Çocuklarımızı vaftiz ettirerek Tanrı'nın vaatlerini ve bereketlerini alması için onları Tanrı'ya sunarız. Sonra onlar için dua eder ve Tanrı'nın sağlayacağı kurtuluş yoluyla vaftizlerinin tamamına ereceğine güvenerek (*imana dayanarak ve umut ederek*) onları Tanrı'nın yoluna göre büyütürler.

Anne babalar çocuğun vaftizinde verdikleri sözleri sadakatle tuttıkları zaman vaftizler etkili olabilir.

Bebekleri/çocukları vaftize çağıranın Tanrı olduğunu bilirse, onların vaftizi için bizlerin çağrısını beklemeleri gerekmez –ya da çocukların yetişkinlikte vereceği karara kadar Tanrı'nın bu lütfkar davetini bekletmenin yersiz olduğunu bildiğimiz için çocuklarımızı vaftiz ettiririz.

14-) Kutsal Yazılar'ı okuduğumuz zaman, çocukların antlaşma topluluğunun, Tanrı'nın ailesinin bir parçası olduğu temasının tutarlı biçimde işlendiğini görürüz.

Tanrı sadece Nuh'la değil, ayrıca Nuh'un karısı, üç oğlu ve üç geliniyle antlaşmasını kurdu. Bu, tekrar eden bir temaydı (Tekvin 6:18; 7:1, 7, 13, 23;8:16, 18; 9:9, 12). Onların hepsi kurtuluşa kavuşmak üzere gemiye bindirildi. Ama antlaşmanın yalnızca Nuh'la yapıldığına dikkat edin; ‘*Ama seninle bir antlaşma yapacağım*’ (6:18) ve ‘*Çünkü bu kuşak içinde yalnız seni doğru buldum*’ (7:1) diyen Tanrı, sadece onu değil, ev halkını da kurtardı. Nuh ailesinin başı olarak doğru olduğu için, tüm ev halkı gemiye binerek kurtuldu.

Bu resim, Tanrı'nın aileler aracılığıyla nasıl çalıştığını gösteren tutarlı bir modeldir (Tekvin 17:7, 10, 12, 23; Elçilerin İşleri 2:39; I.Korintliler 7:14).

Tanrı çoğu kez çocuklar dahil olmak üzere tüm aile birimini kurtarır (Kornelius– Elçilerin İşleri 10:48; 11:14; Lidya– Elçilerin İşleri 16:15, Filipili zindancı–Elçilerin İşleri 16:31-34; Krispus– Elçilerin İşleri 18:8; İstefanas– I.Korintliler 1:16). Bu yüzden Yeni Ahit içinde ev halkı vaftizleri görürüz. Tanrı'nın aileleri kurtarması, anne babaların çocukları üzerindeki ahlaki ve sorumlu ilişkiyi tasvir eder. Bu sebepten, İbraniler Mektubu bize şöyle söyler: “*İman sayesinde Nuh, henüz olmamış olaylarla ilgili olarak Tanrı tarafından uyarılınca, Tanrı korkusuyla ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı*” (İbraniler 11:7).

Tufan anlatısı bağlamında antlaşma önderliği, antlaşma işareti ilkesini daha da ortaya koyar. Tufan imanlı anne babaların çocuklarına verilen bir vaftiz simgesidir.

Anne babaların çocuklarını Tanrı'nın ev halkına getirmesiyle birlikte, kilisedeki antlaşma topluluğuna çağrıldık. Herhangi birinin bir Hristiyan olarak antlaşma ailesinden ayrı kalması Kutsal Kitap ilkelerine aykırıdır.

Tanrı yalnızca Nuh ve oğullarıyla değil, ama gelecek kuşaklarla da bir antlaşma yaptı. Sadece imanla karşılık verenlerle değil, ‘*bütün canlılarla*’ antlaşmasını sürdürdü (Tekvin 9:8-10). Bu durum, Tanrı'nın antlaşmaya dayalı olarak halkı ile olan ilişkisinin henüz farkına varmayanları ve çocuklar gibi rızalarını beyan etme yetisi olmayanları dahi, Tanrı'nın kendi antlaşmasına dahil edip ev halkı içine alabildiğini gösterir.

Böyle bir ilişki hem çocuk sünnetinde hem de çocuk vaftizinde görülmektedir. Bu yüzden de bebek vaftizi, Kutsal Kitap öğretisi ile tutarlı olduğu için yapılmalıdır.

15-) Tanrı İbrahim'le yaptığı antlaşmada “*Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim. Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım*” (Tekvin 17:7) vaadini verdi.

Tanrı gelecek kuşaklar aracılığıyla antlaşma vaatlerini sürdürür. Sadece İbrahim değil, ama oğlu İsmail'in yanı sıra ister evinde doğmuş isterse köle olarak satın alınmış yabancılar olsun, aralarındaki bütün erkekler sünnet olmalıydı. Tanrı gelecek kuşaklar için sekiz günlük erkek bebeklerin sünnet edilmesini buyurdu. Açık olan şu ki, Tanrı aileler aracılığıyla, özellikle de gelecek kuşağa aktarılan iman yoluyla çalışır. Sonradan gelenler bile büyükbabaların imanından etkilenir.

Kutsal Kitap, Tanrı'nın aileler aracılığıyla hem bereketler hem de yargı getirdiğini öğretir. On Emir'de, kendimize putlar yapmamamızın buyrulduğu ikinci maddesinde Tanrı şöyle der, *"Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın. Çünkü ben, Tanrın RAB, kıskanç bir Tanrı'yım. Benden nefret edenin babasının işlediği suçun hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım. Ama beni seven, buyruklarıma uyan binlerce kuşağa sevgi gösteririm"* (Çıkış 20:5-6).

Tanrı'nın yargısı bir kuşaktan diğerine geçer. Bunu ilk olarak Adem ve Havva'nın işlediği günah yüzünden tüm insan ırkının doğuştan gelen günahlı bir tabiatla lanetlenmesi gerçeğinde görürüz. Her insan Tanrı'nın lütfundan ayrı olarak Tanrı'nın yargısı altındadır. Daha sonra Tanrı'nın babalarının günahları yüzünden sonraki kuşakları cezalandırdığını görürüz. Tanrı Musa'ya şöyle seslendi, *"Hiçbir suçu cezasız bırakmam. Babaların işlediği suçun hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım"* (Çıkış 34:7).

Burada görmemiz gereken başlıca nokta, Tanrı'nın aileler yoluyla bereketlerini verdiğidir. Tanrı'nın halkıyla yaptığı antlaşmanın bereketi kuşaktan kuşağa geçer. Tanrı kötü ve sapkın bir kuşağın ortasında Nuh'u doğru ve suçsuz buldu. Tanrı yalnızca Nuh'u kurtarabilirdi, ancak karısını, üç oğlunu ve onların karılarını da tufandan kurtardı. Nuh'un antlaşma bereketlerine onlar da ortak oldu. Tanrı İbrahim'in ailesine ve soyundan gelenlere bereket vaat etti. Tanrı İbrahim'e, *"Sen ve soyun kuşaklar boyu antlaşmama bağlı kalmalısınız"* dedi (Tekvin 17:9). Tanrı İshak, Yakup ve onların soyuyla antlaşmasını onayladı (Tekvin 26:3-4; 28:13-14).

Tanrı'nın sözünde aileler aracılığıyla bereket temasından tekrar tekrar söz edilir. Davut, Mezmurlar 103:17'de şöyle söyler, *"Ama RAB kendisinden korkanları sonsuza dek sever, antlaşmasına uyan ve buyruklarına uymayı anımsayan soylarına adil davranır."* Mısır'dan çıkışın ardından ikinci kuşakla antlaşmanın yenilenmesinde doğrulandığı üzere bebekler ve küçük çocuklar açıkça antlaşma halkının parçası sayılıyordu (Tesniye 29:9-13). Çölde dünyaya gelen bütün kuşak Yeşu'nun önderliğinde Vaat Edilmiş Ülke'ye girdikleri zaman sünnet edildi. Yeşu, Eval Dağı'nda *'kadınlı, çocuklu bütün İsrail topluluğuna'* Musa'nın Yasa Kitabı'nı okudu (Yeşu 8:35); kral Yehoşafat Edom tarafından gelip yaklaşan bir orduyla karşı karşıya geldiğinde, bütün Yahudalılar için oruç ilan etti ve hepsi *"çoluk çocuklarıyla birlikte RAB'bin önünde duruyordu"* (II.Tarihler 20:13).

Peygamber Yoel İsrail halkını tövbeye çağırdığı zaman, çocuklar, hatta emzikte olanlar bile İsrail halkının adanması için düzenlenen oruç toplantısında hazır bulunmaya çağrıldılar. Bütün bunlar, inananların çocuklarının Tanrı'nın antlaşma halkının üyeleri sayıldığı Eski Antlaşma uygulamasını onaylamaktadır.

Çocukları antlaşmaya dahil etme uygulaması Yeni Antlaşma'nın hiçbir yerinde yürürlükten kaldırılmaz. Tersine, Yeni Antlaşma daha düşük değil, daha yüce ayrıcalıklar ve bereketlerle nitelenir. Bunu göstermek için, Tanrı'nın anne babalarının iman yüzünden çocuklarını bereketlediği çok sayıda örnek verebiliriz (Matta 9:18, 19, 23-26; 15:21-28; 17:14-18; Yuhanna 4:46-54). Bu durumların hepsinde anne babanın imanı sayesinde şifa bereketi gelmiştir.

Bir diğer olayda İsa vergi görevlisi Zakkay'la karşılaştı. Zakkay halktan çaldığını tövbeyle itiraf ettiği zaman, İsa şöyle söyledi, *"Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu. Çünkü bu adam da İbrahim'in oğludur"* (Luka 19:9). İsa'nın sadece Zakkay'ın değil, ama evinin de kurtuluşa kavuştuğunu söylediğine dikkat edin. Tanrı Zakkay'ın ailesini de bereketleyecekti, çünkü ev halkının başı iman etmişti.

Böylece Tanrı'nın antlaşmasına güvenen imanlı anne babalar olarak çocuklarımızı vaftiz ettiririz.

16-) Kutsal Ruh'un Yeni Antlaşma kilisesinin ilk imanlılarının üzerine döküldüğü Pentikost Gününde, Petrus vaaz verdiği zaman *"Bu vaat sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'in çağıracağı herkes için geçerlidir"* dedi (Elçilerin İşleri 2:39).

Petrus burada Kutsal Ruh armağanı ile Tanrı'nın onların Kurtarıcısı ve Rabbi olacağına dair vaatlerinin sadece kendisini dinleyenler için değil, onların çocukları için de geçerli olduğunu açıklıyordu. Tanrı'nın İbrahim ve İsrailoğulları'yla yapmış olduğu gibi çalışmaya devam ettiğini; ve Tanrı'nın imanlı insanların çocuklarına özel bir ilgisi olduğunu söylüyordu.

Açıktır ki, Eski Antlaşma'da verilen vaatler Yeni Antlaşma'da devam eder ve vaatler gelecek tüm kuşaklar için sürecektir.

Bu nedenle İsa ellerini bebeklerin üzerine koydu (Luka 18:15-16) ve onları kutsadı (Markos 10:16). Böylece onların antlaşma bereketlerinin beklenen mirasçıları olduğunu gösterdi.

"Hamurun ilk parçası kutsalsa, tümü kutsaldır; kök kutsalsa, dallar da kutsaldır" diyen ayete dikkat edin (Romalılar 11:16). Bir Yahudi ilk ürünlerden elde ettiği hamurun bir parçasını sunarsa, o zaman hamurun tümü kutsanacaktı. Ayet burada bu tasviri kullanarak, iman ataları kutsal olduğuna göre, onların soyundan gelen Yahudiler'in de kutsanacağını, yani birçoklarının aynı imanla kurtulacaklarını belirtir. Tanrı vaatlerine sadıktır. Kurtuluşun bereketleri antlaşma çocuklarına ve onların soyuna aktarılacaktır.

Efesliler Mektubu'nda Pavlus kiliseye *'kutsallar'* olarak hitap eder (1:1) ve ardından antlaşma topluluğunun parçası olduklarını farz ederek doğrudan *'çocuklara'* seslenir (6:1).

Pavlus'un putperestlikten Mesih'e iman eden kimselerin, iman etmeyen eşleriyle ilgili olarak Korintliler'e yazdığı gibi, imansız eş kutsanır ya da ayrılır ve çocukları da kutsaldır. Pavlus şöyle der *"Çünkü iman etmemiş koca karısı aracılığıyla, iman etmemiş kadın da imanlı kocası aracılığıyla kutsanır. Yoksa çocuklarınız murdar olurdu. Ama şimdi kutsaldırlar"* (I.Korintliler 7:14).

Pavlus imanlıların çocuklarının Tanrı'nın gözünde ayrılmış olduğu gibi, imanlı birinin iman etmemiş eşine de aynı ilkenin uygulandığını açıklar. Aradaki fark, iman etmemiş bir yetişkinin kendi rızasıyla iman etmesi gerekirken, çocuğun ise anne babasının iman işaretini taşımasıdır. Vaftiz işareti, çocuğu aklının ermeye başladığı ilk yıllarından itibaren o çocuğu Rab'be çağırır.

Bu yüzden Tanrı'nın kutsadığı çocukları, Tanrı'nın emrettiği vaftize getiririz.

17-) İmanlıların çocuklarının vaftiz edilmesi, İskoç kilise önderi William Still'in verdiği bir örnekle betimlenebilir. Still, çocuklarımızı büyütürken onlara şunu dediğimizi söylemiştir:

"Burası sevildiğin, ilgi gördüğün ve ihtiyaçlarının karşılandığı evindir. Sen buraya aitsin. Eğer sevgi ve ilgi görmek istemezsen, kaçman ve ailenin sevgisini reddetmen gerekir."

Bir aile, çocuğunu kapının dışına koyup içeri girmesini beklemez. Hayatlarının başlangıcından beri ailenin içindedirler. Konu vaftiz olunca Tanrı'nın ailesindeki çocuklar için de durum böyledir."

Hristiyan bir ailede büyütülürseniz, Tanrı'ya ve O'nun ailesine ait olursunuz. Büyüdükçe, eğer imanı reddetmek isterseniz, Tanrı'nın ailesinden, kiliseden, aldığınız Kutsal Kitap öğretilerinden ve Tanrı'nın sizi yerleştiği sevecen topluluktan uzaklaşmanız gerekir."

Ama vaftiz işaretini almış olmak, bir Hristiyan ailesinin bereketlerinin getirdiği bütün avantajlara sahip olduğunuz anlamına gelir."

18-) Çocuk vaftizini resmetmenin bir başka yolu, planlı bir görücü usulü evlilikle karşılaştırmaktır.

Anne babalar evliliğe müsait bir oğul yoluyla bir başka aileyle tanışır. Kızlarına mükemmel bir eş olacak bir oğula sahip çok iyi bir aile tanıdıklarını söylerler. Onun göz alıcı meziyetlerini ve ne kadar iyi bir aileden geldiğini kızlarına anlatırlar. Böylece planlandığı gibi evlenirler.

İlk başta gelin damadı gerçekte tanımaz, ama daha çok tanıdıkça zamanla ona aşık olur. Vaftiz de buna benzer. Damat olan Mesih önceden planlanmış ve vaftizinde çocuğa sözlenmiştir. Çocuğun büyüdükçe bu plandan uzaklaşması ve evlenmemesi, yani iman etmemesi mümkündür.

Ama Hristiyan aileler çocukları için kimin uygun olduğunu bilirler ve bu evliliği planlarlar. Eğer kız hikmetliyse, kendisi için seçilen damatla evlenecektir (aynı şekilde imanlılar topluluğu olan kiliseye “*Mesih’in Gelini*” adı verilir).

19-) Kutsal Yazılar’ın tanıklığının yanı sıra, tarih boyunca kilisenin tanıklığı da bebeklerin vaftizi hakkında bize bir yol gösterir.

Kilise geleneği yetkisel olmasa da, başlangıçtan beri herkesin ne anladığına ilişkin önemli bir göstergedir.

İlk kilise tarihi, çocuk vaftizinin kilisenin ilk günlerinden itibaren uygulandığını göstermektedir. Justin Martyr (birinci yüzyılda doğmuş) ‘*çocukluktan beri Mesih’in öğrencisi yapılanlar (muhtemelen vaftiz yoluyla)*’ hakkında yazmıştır.

Antik Grek kilise babası Origen, İ.S. 180 dolaylarında, doğduktan sonra çocukken vaftiz edildi. Kendi zamanının en eğitimli adamı olarak çocuk vaftizinin kilisenin genel uygulaması olduğunu ve ‘*kilisenin çocukları bile vaftiz etmek için elçilerden emir aldığını*’ yazar.

Origen’in çağdaşı olan Latin kilise babası Kiprian, İ.S. 253’te Kartaca’da altmış altı rahibin toplandığı bir kilise meclisinde başkanlık etmiştir. Bu toplantıda katılımcıların tümü, bebeklerin vaftiz edilmesi için sekiz günlük olması gerekip gerekmediği sorusuna cevaben, tam bir fikir birliği içinde hiç kimsenin, özellikle de yeni doğmuş bebeklerin vaftizine ve Tanrı’nın lütfuna mani olunmaması gerektiğini yazmışlardır.

Hristiyan anne babaların bebeklerinin vaftiz edilmesi uygulamasında bir kesinti olduğunu gösteren yazılı bir kayıt bulunmaz. Origen (185?-254?), Kiprian (ykl. 200-258), Krisostomos (347?-407?), Augustine (354-430) ve Pelagius’un (360?-420?), çocuk vaftizinin elçilerin zamanından beri uygulanan evrensel ve tartışmasız bir kilise geleneği olduğunu iddia etmişlerdir.